

# РЕШЕНИЕ

№ 3659

гр. София, 08.07.2020 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 63 състав,**  
в публично заседание на 10.06.2020 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Димитрина Петрова**

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **731** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 от АПК, след постановяване на Решение № 652 от 15.01.2020г., по адм. д. № 7694/2018 г. на ВАС, Трето отделение, с което е отменено Решение № 1509 от 08.03.2018 г. по адм. дело № 3711/2017 г. по описа на АССГ и делото е върнато за разглеждане от друг състав на същия съд, с дадени указания, при новото разглеждане на делото съдът да изложи мотиви, въз основа на установените факти и да формира правни изводи въз основа на относимите и приети за установени факти в производството, т.е. настоящият съдебен състав не следва да събира и изследва други доказателства по делото, а да анализира събраните при съдебното дирене в проведеното предходно производство.

Производството е образувано по Жалба на Н. П. С., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], ет.7, Ап. 50, срещу Решение № 2-889 от 14.03.2017 г. на Комисията за разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия /Комисията/. В жалбата се излагат съображения за незаконосъобразност на оспореното решение, като постановено в нарушение на административнопроизводствените правила и противоречащо на материалния закон. В съдебно заседание жалбата изцяло се поддържа, като по същество се оспорва качеството на лицето като секретен сътрудник, поради липсата на изходящи и подписани от него лично документи, в приложената по делото административна преписка и осъществявана от него такава дейност. Представя се становище по

същество на спора. Иска се от съда да отмени като незаконосъобразно оспореното решение.

Ответникът - Комисията за разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия (Комисията), чрез процесуалния си представител – юрк. Ц., изразява становище за неоснователност на жалбата. Заявява, че са налице писмени доказателства по смисъла на специалния закон, обосноваващи постановяването на оспорения акт, същия отговаря по форма и съдържание, на изискванията на закона, поради което и като правилен и законосъобразен, моли съда да го остави в сила. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение. Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема становище, не изпраща представител.

От представената административна преписка и уважените доказателствени искания на страните по делото, по приобщеното в настоящото производство адм. д. № 3711/2017 на АССГ, се установява следното от фактическа страна:

Производството пред Комисията е образувано по искане на Н. П. С., Вх. № 2746 от 09.03.2019 г., депозирано на основание чл. 31, ал.1, т.2 от ЗДРДОПБГДСРСБНА, с което е поискано извършването на проверка за установяване принадлежност към органите по чл. 1 от ЗДРДОПБГДСРСБНА.

С оспореното Решение № 2-889 от 14.03.2017 г. на Комисията, е установена принадлежността на жалбоподателката С. към органите по чл. 1 от ЗДРДОПБГДСРСБНА. В същото е отразено, че С. е била съдържател на явочна квартира, което попада в обхвата на категорията секретен сътрудник.

С административната преписка е представена Присъствена книга от заседанието на Комисията, проведено на 14.03.2017 г. /л. 65 от приобщеното адм.д. № № 3711/2017 на АССГ /, както и извлечение от протокола /л. 66 от приобщеното адм.д. № № 3711/2017 на АССГ /.

Приложени са като доказателства: Картон обр. 4 /л. 34 от приобщеното адм.д. № № 3711/2017 на АССГ /, в който е отбелязано, че жалбоподателката е с псевдоним „Т.“, като номерът на делото – 86314, съответства на номера и данните в регистъра /л. 32 от приобщеното адм.д. № № 3711/2017 на АССГ /, надлежно прономерован и подпечатан /л. 33 от приобщеното адм.д. № № 3711/2017 на АССГ /.

С административната преписка е приложено дело № 86314 /л. 36 от приобщеното адм.д. № № 3711/2017 на АССГ/, в което се съдържат биографичен анкетен лист /л. 30 от приобщеното адм.д. № 3711/2017 на АССГ / - неподписан, регистрационна бланка /л. 42 от приобщеното адм.д. № 3711/2017 на АССГ /, подписана от Хр. П., искане за проверка на лицето /л. 43-48 от приобщеното адм.д. № № 3711/2017 на АССГ/, схема на местоположението на явочната квартира /л. 50 и л. 51 от приобщеното адм.д. № 3711/2017 на АССГ /, предложение за утвърждаване на вербовка на съдържател на явочна квартира /л. 52 от приобщеното адм.д. № 3711/2017 на АССГ /, предложение за вербовка и план /л. 54 от приобщеното адм.д. № 3711/2017 на АССГ /, рапорт за установен контакт с оперативно значение /л. 57 от приобщеното адм.д. № 3711/2017 на АССГ /, характеристика /л. 59 от приобщеното адм.д. № 3711/2017 на АССГ /.

Като ръководител на лицето в приетите и представени с административната преписка писмени доказателства е посочен Хр. П..

От ответната страна в производството е представена и приета и Заповед на Министъра на вътрешните работи за дейността на органите на ДС по вербуването и работата с

агентурата /л. 151 от приобщеното адм.д. № 3711/2017 на АССГ/, заповед-допълнение /л. 180 от приобщеното адм.д. № 3711/2017 на АССГ/, както и Инструкция за оперативния отчет на ДС /л. 181 от приобщеното адм.д. № 3711/2017 на АССГ /.

С молби от 19.07.2017 г. /л. 85 от приобщеното адм.д. № 3711/2017 на АССГ / и от 14.09.2017 г. /л. 128 от приобщеното адм.д. № 3711/2017 на АССГ / жалбоподателката е представила писмени доказателства. Приложена е и трудова книжка на С. /л. 24 от приобщеното адм.д. № 3711/2017 АССГ/.

При съдебното дирене в хода на съдебното производство, по искане на жалбоподателката, са разпитани свидетелите Ц. И. Г. и Х. А. П..

От свидетелските показания на СВ Г. се установява, че същия не познава жалбоподателката, като неговата дейност на длъжност началник-отдел е била да утвърждава предложения за вербовка. Същият не е имал задължение да се среща с хората, които биват вербувани. Контролът върху явочните квартири е бил изцяло на оперативния работник.

От показанията на СВ П., същият изрично посочен в документите в досието на Комисията, като лицето, извършило вербовката, се установява, че: свидетелят познава Н. С.. П. обаче изрично сочи, че не е вербувал С., тъй като нито мястото, посочено като явочна квартира, нито профилът на С. отговарят на критериите и нуждите на службата, в която е работил, а именно – контраузнаването. Свидателят изразява становище в показанията си, че С. не би могла да помогне на дейността на службата, а подземие, за което става въпрос /под заведение за обществено хранене – кафене/, не може да бъде използвано за целите, за които служебно са били необходими помещения. Соци, че създаването на документи за вербовка е било част от кампанияния и формален характер на служебните му задължения – целта е била да се отчете извършена дейност по вербоване съобразно утвърдения в началото на годината план, което е предпоставка и за получаване на добра атестация. Свидателят удостоверява чрез изрично посочване в открито съдебно заседание при предявяване на делото, документите по делото, които носят неговия подпис, но изрично заявява, че не е извършвана вербовка или привличане на С. към сътрудничество със службата. Потвърждава, че Декларации от С. за сътрудничество не са подписвани, като намира, че това е било задължително за отдел Контраузнаване.

Въз основа на установените по делото факти, съдът прави следните правни изводи:

Подадената жалба е в срока по чл.149, ал.1 от АПК, депозирана е от надлежно легитимирана страна, с правен интерес от оспорването, срещу подлежащ на контрол за законосъобразност акт, поради което същата е допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

Неоснователни са възраженията на жалбоподателя, че при постановяване на решението са допуснати нарушения на административнопроцедурните правила, като оспореният акт не съдържа всички реквизити, установени в чл. 29, ал.1 и не се установява принадлежност, поради липсата на необходимите за това доказателства по смисъла на чл.25 от ЗДРДОПБГДСРСБНА, поради което административният акт е незаконосъобразен и като такъв следва да бъде отменен. Това е така, защото по делото безспорно се установява, от приложената административна преписка, че оспореното решение е взето от легитимен орган, по смисъла на чл.4-5 и при спазване на изискванията на чл.8, ал.1-3 от ЗДРДОПБГДСРСБНА, въз основа на писмено искане и проверка, спазени са административнопроизводствените правила и не се констатира пороци, обосноваващи отмяната на административния акт на тези основания.

Решенията на Комисията, по смисъла на §18 от ПЗР към ЗИД на ЗДРОПБГДСРСБНА, са волеизявления, с които се констатира вече възникнали права или задължения, поради което те са декларативни административни актове (чл. 21, ал. 2 АПК). Комисията постановява административни актове в условията на обвързана компетентност.

Оспореният административен акт е издаден от орган, притежаващ материална и териториална компетентност, при спазване на изискванията за неговата форма, в т.ч. и на протокола към решението, при наличие на кворум и с мнозинството, определено по закон, като не се констатира нарушение на административнопроизводствените правила обосноваващи отмяната му на това основание.

По същество спора, се отнася до материалната законосъобразност на акта, във връзка с основателността на същия, по отношение спазването на нормата на чл.25, ал.3 от ЗДРОПБГДСРСБНА, а именно наличието на изискуемите документи, въз основа на които Комисията, обявява принадлежност.

Посочените в Решение № 2-889 от 14.03.2017 г. на Комисията за разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия, архивни документи по Протокол 09 от 14.03.2017 г., въз основа на които е установена принадлежността на оспорвания към ДС в качеството му на „секретен сътрудник“, като „съдържател на явочна квартира“, описани във фактическата част на настоящия съдебен акт, са официални удостоверителни документи, отговарящи на дефиницията за документ, въведена в §1, т. 1 от ДР на закона и са от обхвата на неизчерпателно и алтернативно посочените в чл. 25, т. 3 ЗДРОПБГДСРСБНА. Съгласно § 1., т.1 от закона, "Документ" е всяка записана информация, независимо от материалния и носител, включително информацията в автоматизирани и комплексни информационни системи и бази данни. Обявяването на принадлежност на български граждани, към съответните органи и служби се извършва при условията и по реда на Глава Трета, чл. 25 и сл. от ЗДРОПБГДСРСБНА. В закона е разписан редът за установяване и обявяване на принадлежност към ДС и разузнавателните служби на БНА. Посочени са документите, въз основа на които се установява принадлежността към тези органи на секретен сътрудник. Следователно законът въвежда специален процесуален ред за издаване на решение, относно принадлежността към органите на ДС. В чл. 29, ал. 2 е посочено какво следва да съдържа решението на Комисията. За секретен сътрудник, съгласно чл. 29, ал. 2, т. 2, в решението следва да се посочи: трите имена на лицето по документ за самоличност; дата и място на раждане; трите имена на вербувания и ръководил го щатен или нещатен служител; структурата или структурите, в които е осъществявано сътрудничеството; качеството, в което е осъществявано сътрудничеството; използваните псевдоними и документи, въз основа на които е установена принадлежността към органите по чл. 1; кога е снето от действащия оперативен отчет; както и публичната длъжност или публичната дейност, която е заемало или извършвало, или заема или извършва по време на проверката. Всички тези елементи на решението се съдържат в оспорвания административен акт. При наличие на законовата регламентация по чл. 29, ал. 2, т. 2, излагането на мотиви в решението е строго лимитирано. Мотивите на решението следва да съдържат посочения минимум в чл. 29, ал. 2, т. 2. Това е така, тъй като Законът регулира обявяването на принадлежността на българските граждани към органите по ал. 1. В Закона не е разписан ред, в който да се дава оценка морална, негативна или позитивна

на евентуално извършвана в миналото дейност от специалната комисия. Законът в тази му част възлага на комисията оповестителни, а не аналитични и оценъчни функции. Единствено Комисията трябва да обяви установената принадлежност по реда на Закона, въз основа на документите, изброени в чл. 25 от същия. Съгласно § 1, т. 1 от ДР на Закона, документ е всяка записана информация, независимо от материалния ѝ носител, вкл. информацията в автоматизирани и комплексни информационни системи и база данни. Точно въз основа на такива документи, по смисъла на специалния закон, е взето оспореното в настоящото производство решение. Комисията следва само да установи налице ли са документи по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на Закона и съдържат ли се в тези документи данни за проверяваното лице и съответно да ги обяви. ЗДРДОПБГДСРСБНА придава на абсолютно всички документи по смисъла на § 1, т. 1 от допълнителните разпоредби на закона качеството на документи, които са годно доказателствено средство за установяване на принадлежност и на които придава еднаква доказателствена сила. Съгласно закона принадлежност към посочените органи може да се установява с всякакви по вид документи от архивите им при осигуряване на гаранции за правата на засегнатите лица. Правомощието на КРДОПБГДСРСБНА по чл.4 от ЗДРДОПБГДСРСБНА е ограничено само до установяване, т.е. констатиране на принадлежността / т. наличието на данни за регистрация/ на лицата към органите по чл.1 от Закона. С Решение №4 от 26.03.2012г. по к.д. №14/2011г. на КС е констатирано, че законодателят не изисква кумулативно наличието на определени по брой или вид документи, за да се установи принадлежност на лице към органите по чл. 1 от Закона. Обратно, той придава на абсолютно всички документи по смисъла на § 1, т. 1 от допълнителните разпоредби на Закона качеството на документи, които са годно доказателствено средство за установяване на принадлежност и на които придава еднаква доказателствена сила, т.е принадлежност към органите по чл. 1 от Закона може да бъде установявана както въз основа на документи, които изхождат от сътрудника, така също и въз основа на документи, които не изхождат от него и не съдържат подписа му. Въз основа на изложеното, следва, че изложеното в свидетелските показания на разпитаните в производството свидетели, не води до извода за материална незаконосъобразност на оспорения акт, доколкото специалният закон не въвежда изискването за кумулативно наличие на документите, изброени в чл. 25 от Закона. В този смисъл, доколкото специалният закон – ЗДРДОПБГДСРСБНА, въвежда изрично материална доказателствена сила на изискуемите по чл.25, ал.3 от ЗДРДОПБГДСРСБНА документи изрично им дава легално определение с придаване на качеството на документ, то от една страна изследването на въпроса относно съдържанието и волеизявленията в тях е ирелевантен в настоящото административно производство, а и официалният характер, който им е придаден по силата на специалния закон, изключва относимостта на изследване на въпроса относно съдържанието им, доколкото е безспорна и се потвърждава и от свидетелските показания тяхната автентичност. Изброяването в чл. 25 от Закона е алтернативно, като не е изрично въведено установяването на авторството на документите, които се отнасят до секретния сътрудник.

С оглед спецификата на дейностите и историческия период, в който са извършвани, законодателят е предвидил възможност, за констатиране на принадлежност, въз основа на декларативни документи, като определянето на хартиен или друг носител на информация, като „документ“ по смисъла на

специалния закон, не е ограничено от смисъла и значението, което документът има като доказателствена сила, по смисъла на общите процесуални закони, а именно ГПК и АПК. В случая, не се твърди от административния орган, нито авторство на посочените сведения, с полагането на подписа на Свидетеля П., нито се излагат съображения и данни за действително извършвана в удостовереното качество на лицето-жалбоподател дейност. В случая, както авторството на документите, така и конкретната дейност, която е удостоверена с тях, е неотнормимо, към предмета на доказване в настоящото административно производство. Съдът изследва въпроса, дали при условията на обвързана компетентност и наличието на документи по смисъла на чл.25, ал.3 от ЗДРДОПБГДСРСБНА, комисията е издавала административен акт- Решение, удостоверяващо принадлежност. В конкретния казус отговора на двата въпроса е „да“, съобразно представените по делото и установени доказателства и данни по досието на жалбоподателката по чл.25, ал.3 от ЗДРДОПБГДСРСБНА.

Установено е по делото, че оспореният акт, не е взет единствено въз основа на представените от СВ П. документи. Изброените в решението архивни документи за Н. П. С., и без оспорените сведения и показанията на СВ П., в достатъчна степен установяват, съгласно изискванията на ЗДРДОПБГДСРСБНА, принадлежност на Н. П. С. към органите по чл. 1 от ЗДРДОПБГДСРСБНА. Липсва законово задължение на Комисията да изследва дали има провеждане на реална (активна) агентурна дейност на лицето; дали същото е вписано в картотеката и в регистрационните дневници без негово съгласие; дали лицето е реализирало дейност. С оглед на посоченото, релевантно в случая е само дали има достатъчно документи, по смисъла на закона, удостоверяващи принадлежност или не. Възраженията на оспорващия по повод анализ на съдържанието и същността на тази принадлежност съотнесено към него, няма отношение по законосъобразността на оспореното решение. Нито административният орган, нито съдът е длъжен да изследва какво е било съдържанието на дейностите, за които са съставени тези документи, нито да се анализира самата дейност, както и предавани и подписвани ли са сведения в действителност, изходящи от лицето.

Ирелевантно в случая е обстоятелството дали и каква е била дейността с органите по чл.1 от Закона. В процесното административно производство органът упражнява правомощията си при условията на обвързана компетентност, т.е. без възможност за избор и свободна преценка между два и повече нормативно допустими правни резултата. След като са налице предпоставките на ЗДРДОПБГДСРСБНА по отношение на проверяваното лице, то за комисията не съществува друга възможност, освен да обяви принадлежността му към ДС, като доказателствата за това, което в случая е и сторила. За пълнота на изложението, съдът намира за необходимо да посочи, че с оглед наложените специфики на различни етични и морални модели и оценки в българското общество, които са разнопосочни, и които в никакъв случай, към настоящия момент, не са крайни, поради краткия период на изминалото време, от промяната на управленските режими, че лицето жалбоподател в производството, по скоро се домогва да докаже по същество, че не е осъществявало ефективно дейност като секретен сътрудник. Този

въпрос, обаче, е неотносим и не попада в предмета на доказване в настоящото производство, поради което и обявяването на принадлежност в случая, следва да се приема за идентично по отношение на наличието на данни по регистрационния режим на ответника. Историческата, етична и морална оценка, е извън обхвата на съдебния контрол и е предмет на изследване от други науки, не на правната.

Въз основа на изложеното, съдът прави извод, че **Решение № 2-889 от 14.03.2017 г.** на Комисията за разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия, с което е обявена принадлежността му към органите по чл. 1 от ЗДРДОПБГДСРСБНА е материално законосъобразно и в съответствие с целта на закона, постановено от компетентен орган, в законоустановената форма и при спазване на административнопроизводствените правила, поради което и не се констатира основания за неговата отмяна като незаконосъобразно. Жалбата е неоснователна и като такава следва да бъде оставена без уважение.

С оглед изхода на делото и направеното от процесуалния представител на административния орган искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение същото като допустимо и основателно следва да бъде уважено и да бъде осъден жалбоподателят да заплати на Комисията сумата от 100 лева на основание чл. 143, ал.4 от АПК и чл. 78, ал.8 от ГПК, във връзка с чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

***Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът***

### **Р Е Ш И:**

ОТХВЪРЛЯ Жалба на Н. П. С., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], ет.7, Ап. 50, *срещу* Решение № 2-889 от 14.03.2017 г. на Комисията за разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия, *като неоснователна*.

ОСЪЖДА Н. П. С., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], ет.7, Ап. 50, ***да заплати*** на Комисията за разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия **сумата от 100 (сто) лева** - юрисконсултско възнаграждение.

*Решението може да се обжалва в 14-дневен срок от съобщаването му пред Върховния административен съд.*

**СЪДИЯ:**